

BİR TOPLULUK DÜŞÜNÜN

Mehmet BOZOĞLAN

İlk Yar'larımızın Değerli Dostları,

*İLKYAR'ı izleyenlerin sevgili Mehmet'i,
Sevgili ve Değerli Mehmet Öğretmenimizi bilmemeleri mümkün değil...*

*Bir öğretmeni en iyi nasıl değerlendirirsiniz?
Herhalde en iyi öğrencilerinin bilgi seviyesinden...
Ama bilgi seviyesinden daha önemli olan öğrencilerin sahip olduğu insani değerler değil midir?
Onun nasıl farkına varırsınız, en iyi öğrencilerinin yazdığı mektuplardan...
Mektuplardan sevgi fıskırıyor,sa,
O sevgi öğretmenin sevgisinden öğrencilere bulaşmış, öğretmenin sevgisidir...
Hele bir de öğretmenin kendi yazdığı mektuplara şahit olursanız...
Hepimize birer birer, ayrı ayrı özenle bu sevgiyi gönderiyorsa...
Mektuplarında ülkemizin geleceğini yetiştirdiğinin hep farkındaysa
hep olumlu ifadeler kullanıyor ve her zaman umutlu bir çaba içindeyse...*

Mehmet Öğretmenimizin izlenimini sunuyoruz... 9 sayfa... 7. Sayfadaki resme bakın, mektup yığını, 60'ın üzerinde mektup var, hepsi Mehmet'in kaleminden çıkmış... Yaz Bilim Okulunda görev alan herkese ayrı ayrı yazmış...

Mehmet izleniminde geçmişten başlayıp, depremleri günlere gelmiş... Odağında hep İLKYAR var... Bir yerde İLKYAR'a yazılmış bir kaside gibi...

*Ne mutlu bize ki, desteklerinizle Mehmet'e erişmişiz, iyi ki Mehmet gönüllümüz olmuş..
İyi ki Mehmet gibi güzel öğretmenlerimiz var...*

*Desteklerinize çok teşekkür ediyor,
Selam, Sevgi ve Saygılarımızı Sunuyoruz...*

İLKYAR

<https://ilkyar.org.tr/>

BİR TOPLULUK DÜŞÜNÜN

Üniversite yaşamının en hareketli ve aktif yanlarından biri birbirinden farklı amaçlara ve etkinliklere sahip toplulukları içinde barındırmasıydı. Farklı zamanlarda kurulan topluluk stantlarında bazen dinleyici bazen de anlatıcı olarak rol oynamıştık arkadaşlarla ve karşılaştığım topluluklar içinde bana en anlamlı, en samimi, en yardımsever topluluk İLKİYAR gelmişti.

Üniversite 2. Sınıfta stantlarda çivi, küp, ahşap malzemedен yapılmış beşiği andıran çeşitli ipli oyunlar gibi o güne kadar hiç karşılaşmadığım birbirinden eğlenceli materyalleri elime alıp bunları çözmeye çalışma heyecanı yaşamıştım ve bu materyallerin ne kadar da eğlenceli olduklarını üniversitedeki arkadaşlarımla paylaşma heyecanı yaşamıştım.

Birçok toplulukla tanıştım ama sadece İLKİYAR'ın stantlarında görev almıştım. 10 yıldan daha uzun bir süre geçti belki ama o stantlarda yeni arkadaşlarla tanışma ve farklı konulardan muhabbet etmeye dair yakaladığım fırsatlar gerçekten benim için çok değerliydi.

İlkyar'ı yeni tanıdığım zamanlar eğitim-öğretim yılı başlarında stant açmıştık ve stantta durmak için arkadaşlarla değişimli olarak ders saatlerimize göre program yapmıştık. Stant Mersin Üniversitesi Çiftlikköy kampüsündeydi ve bizim okuduğumuz fakülteye dolmuşla 5 dk mesafedeydi. Ben okuduğum kampüsten biraz geç çıkmıştım ve dolmuşa geç binmişim. Yolda arkadaşlar nerede olduğumu öğrenmek için beni aramışlar fakat dolmuşun kalabalık olmasından dolayı telefonu duymamıştım. Dolmuştan iner inmez hızlıca koşup stanta doğru hareket ettim ve arkadaşları

toparlanmış vaziyette beklerken gördüm. Haliyle biraz fırça yemiştim. Durumu açıklamama tam fırsat vermeden hızlıca derslerine doğru koşmuşlardı.

Sene başlarında tanıtım toplantılarımız olurdu. Bir toplantıda katılım çok yüksekti ve sonradan gelenler sınıfta oturacak yer bulamamıştı. Toplantıda projelerde çocuklarla ilgili yaşanan güzel anılar, mektuplar, izlenimler ve İlkyar'ın tanıtım videoları ön plana çıkmıştı. Topluluğumuzun başkanının Ata hocamız olması bizim için büyük bir şanstı. Odasına ne zaman uğrasak kalabalık olurdu ve bizleri en iyi şekilde ağırlardı. Öğrencisine çok değer veren ve her insanı çok özel hissettiren, eşsiz bir duruşa sahip, çok fedakâr bir insana sahipti biricik topluluğumuz.

Uzun süredir beklediğim haber gelmişti. Topluluk başkanımızdan "5-7 Nisan tarihlerinde Kastamonu Projesi düzenlenecek" mesajı almıştım. Aylardır gönüllü olduğum topluluk ile ilk projeme katılacaktım ve doğrusu çok heyecanlıydım. Kafamda dolaşan birçok düşünce ile ilk yolculuğumu Ata hocamız ile yaptık. Mersin'den Ankara'ya doğru ilk kez gidiyordum ve hep kitaplarda okuduğum, ismini sadece duyduğum ülkemizin başkentinin nasıl bir yer olduğunu çok merak ediyordum. İlk projem olduğu için kafamda birçok soru vardı. Ankara nasıl bir şehir? Projede beni bekleyen görevler neler? Etkinliğimi iyi yapabilecek miydim? gibi sorularla meşgulken Ata hocamız kendine has sorularıyla bizlere sorular yöneltiyordu. Bir çay kaşığına kaç pirinç tanesi sığar? Tuz Gölü'nün en derin yeri ne kadar? gibi daha önce hiç duymadığım ilginç sorular yöneltiyordu. Başına gelen ilginç, komik olayları bizlerle paylaşıyor ve daha önce hiçbir yolculukta yaşamadığım konforu bizlere sağlıyordu. 6 saat süren yolculuk boyunca 1 dakika bile sıkılmamıştım ve unutamayacağım bir yolculuk damga vurmuştu ilk projeme.

ODTÜ'yu Ankara gibi o güne kadar sadece duymuştum ve nasıl bir üniversite olduğunu çok merak ediyordum. Geniş, yemyeşil alanları, kocaman ağaçları dikkatimi çekti ilk başta. Otobüsün kalkış yapacağı alana doğru vardık ve bizleri güler yüzlü arkadaşlar karşıladı. Tanıştık ve sohbe başladı. Memleketlerimizden, üniversitelerimizden, İlkyar'dan konuşmaya başladık. Sanki yıllardır birbirimizi tanıyorduk. Bir ortama çok hızlı uyum sağladığım, çok nadir yerlerden biri olmuştu.

Bir süre sonra İlkyar'ın deposuna gittik. Son yüklemeleri ve kontrolleri yaptıktan sonra Bilim Otobüsü hareket etti. Hüseyin hocamız kendini tanıtarak başladı ve sonra her birimizi ekibe tanıştırdı. Kim olduğumuzdan projeye nerelerden katıldığımızı, etkinliğimizin ne olduğundan kaçınıcı projemiz olduğuna kadar ayrıntılı bir tanıtım yapmıştı.

Ekip çok enerjikti. Enstrümanlar eşliğinde hep birlikte şarkılar, türküler söyledik. Etkinlik arkadaşlarımızla etkinliklerimiz üzerine konuştuk. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan bir anda kendimizi okul bahçesinde bulduk. Çocuklar bizleri bekliyordu. Ben de ilk kez karşılarına çıkacağım için çok heyecanlıydım. Selamlarımızı verip çivileri uzatarak tanışmamıza, sohbetimize başladık. Sonra akşam yemeği yedik hep birlikte. Personeller ve okul çalışanları çok ilgili ve misafirperverdi. Etkinliklerde çocuklar çok aktifti ve merakla bizleri dinliyorlardı.

Öğretmenliğin ne de muhteşem bir meslek olduğunu ilk kez etkinliğimi yaparken yaşayarak öğrenmişim. Program o kadar güzel ve akıcı gidiyordu ki hep böyle sürsün diyordum, bitmesin istiyordum. Okuldan ayrılmak zor oldu. İlk kez gönüllüğün nasıl

bir his yarattığına orada şahit olmuşum. Yaşadığım mutluluk nasıl tarif edilir bilmiyordum ama şundan emindim o güne kadar beni böyle derinden etkileyen anlar yaşamamıştım. İçimden defalarca “İyi ki geldim ve iyi ki şu an buradayım” dedim.

İlkyar’da katıldığım her proje çok anlamlı ve dolu doluydu. Çocuklar ve öğretmenler için hazırlanan proje programı çok eğlenceli ve öğreticiydi. Hocamızın sunumları hepimizi derinden etkiledi. Deneyler, etkinlikler, yarışmalar, atölye çalışmaları, yemek ve masal okuma saatleri gibi etkinlikler hepimize çok iyi anlar yaşattı.

Bazen eskilere gidiyorum kendimce ve yaşadığım o unutulmaz anılar geliyor aklıma. Yaşım ilerledikçe o günlerin hayatımda ne kadar da özel bir yer kapladığını hissediyorum. Heyecanla projelerin olmasını beklediğim zamanlar, arkadaşlarla samimiyetimizi arttıran tren ve otobüs yolculukları, sanki yıllardır tanışıyor muyuz hissi veren sıcakkanlı, gönüllü arkadaşlar, kısa zaman dilimlerinde Ankara’yı gezdirmek için bize zaman ayıran misafirperver insanlar, gittiğimiz okullarda saflıklarıyla bizleri kendilerine hayran bırakan minik yürekler, her etkinliğin barındırdığı eğlence ve merak, sabahın erken saatlerinde yola koyulacağımızı duyup erkenden kalkıp bize son kez el sallamak isteyen çocuklar, otobüs izlenimleri ve daha sonra yazıya dökülen duygu titreşimleri yüksek izlenimler gibi sadece şuan aklıma gelen birçok anı var hayatımda.

23 Nisan’da daha önce okullarına gittiğimiz çocukları Ankara’da görmek eşsiz anlardan biriydi. Çocukların bu muhteşem bayramı doyasıya yaşamaları ve sevinç duygusunu çocuklara iyice hissettirmek için hazırlanan dolu dolu program İlkyar’ın çocuklara ne kadar önem verdiğini gösteren projelerden sadece biriydi.

İlkyar’ın Yaz Bilim Okulu’nda hepimize birbirinden donanımlı, fedakâr bilim insanlarının karşısına çıkma fırsatı vermesi, çocukların her etkinlikte aktif olması, yeni yerler keşfetme heyecanı gibi fırsatlar vermesi İlkyar’ın bilime ve öğrenmeye ne kadar

önem verdiğini gösteren projelerden biriydi. Boğaziçi Üniversitesi'nde birbirinden yetkin ve çalışkan bilim insanlarından seminerler almak, İlkyar'ın öğretmenlere eğitimle ilgili önemli kitapları hediye etmesi İlkyar'ın öğretmenlerin ne kadar da değerli olduklarını hissettirdiği projelerden biriydi.

Çocukları masal ve öykü gibi önemli türlerde yazmaya teşvik eden, yazının rahatlatıcı ve iyi gelen yanlarını vurgulayan "Küçük Kalemler Yarışması" İlkyar'ın edebiyat alanını ne kadar da önemseydiğini gösteren projelerden sadece biriydi.

İhtiyacı olanlara başta bot, mont, atkı, bere olmak üzere yollanan çok çeşitli malzemeler ve uzun yıllardır sürdürülen "Kış Bastırmadan Projesi" İlkyar'ın çocukların kışı sıcak geçirsinler diye çocukların temel ihtiyaçlarından birine ne kadar önem verdiğini gösteren projelerden sadece biriydi.

Çocuklar yaz aylarında da zamanlarını okuyarak değerlendirsinler diye çocuklara hediye edilen kitapların olduğu "Tatil Kitapları Projesi" İlkyar'ın okul dışı gerçekleştirdiği projelerden sadece biriydi.

Çocuklar daha çok okusun ve kitap okumayı sevsinler diye okullara ulaştırılan kitapları içeren "Köy Okullarına Kitap Projesi" ve okullarda kurulan "Anı Kitaplıkları Projesi" okumanın önemini ve okuyarak zorlukların üstesinden gelineceğini ifade eden anlamlı projelerden sadece birkaçıydı.

İlkyar'ın okulumuza geldiği gün her birimizde bıraktığı etki, hayranlık, okulumuzda ilk kez kurulan anı kitaplığı sayesinde çocukların binlerce kitabı gördüğünde yaşadığı şaşkınlık ve sevinç, her biri farklı bölümlerde okuyan abi ve ablalarından gördükleri etkinlikler, gerçekleştirilen farklı deneyler, okulumuzun ilk kez böyle kalabalık bir grubu ağırlaması bir projenin ne kadar da iyi gerçekleştiğini göstermiş ve en güzel

duyguları hissettirmişti bizlere. Ekip gittikten sonra da yıllarca mektuplaşarak uzaklara yakın ettirdiniz. Ankara'dan bazen bizleri görmeye gelen gönüllü arkadaşlar da yaptıkları meslek tanıtımları ve çeşitli etkinliklerle gönüllerimize taht kurmuştu.

Salgın hastalık sürecinin yaşattığı olumsuzluklar sürerken çevrimiçi mesleki sohbetler için gönüllü arkadaşlarımızın tekliflerimizi hiçbirinin geri çevirmemesi ve zamanlarını bizlere fazlasıyla ayırmaları çocukların hem bilgi edinmelerini sağladı hem de bu zorlu süreci atlama yolunda önemli motivasyon sağladı. Yine bu süreçte yaşanan olumsuzluklardan dolayı "Anadolu'ya Bir Demet Çiçek Projesi" ile yüzlerce çocuğumuza 23 Nisanda bayram sevinci yaşattınız.

Deprem bölgesinde bulunan depremzede aileler için şu an yapılan hazırlıklar, deprem bölgesindeki çocukların zamanlarını daha iyi değerlendirmeleri için yolladığınız kitap, dergi, zekâ oyunları ve çeşitli oyuncaklar, çocukların bu zorlu durumlar karşısında eğitimlerini yarıda bırakmayıp bir nebze de olsa destek sunma konusundaki hassasiyetleriniz acıların hafiflemesinde çok önemli rol oynadı ve oynamaya devam edecek eminim.

İlkyar ile yollarımın kesişmesi kendime ve çevreme dair farkındalığımın gelişmesinde, gönüllüğün bende bıraktığı etkileri iliklerime kadar hissetmemde çok önemli rol oynadı.

İlkyar'ın yıllardır bilimi ve okumayı daha çok sevmesi için harcanan çaba çok değerli. İlkyar bence hayata anlam katan, yaşama renk veren apayrı bir yolculuk ve bu yolculuğun bir parçası olmak gerçekten harika ve eşsiz bir duygu. Yıllar geçip gitti ama

gönüllü olduğum ilk günden beri mazimde bıraktıkları ve bana öğrettikleri o kadar fazla ki;

*Ortak bir amaç etrafında bir araya gelip çalışmanın ne kadar değerli olduğunu,
Gönüllülüğün hiçbir karşılık beklemeden ve saf niyetlerle yapılan
ve insana güç, moral veren müthiş bir eylem olduğunu,*

*Her çocuğun apayrı ve masum olduğunu,
pırıl pırıl bir dünyaya sahip olduklarını
ve onlardan öğreneceğimiz çok şey olduğunu öğrendim*

*Çocukların daha çok eğlenmesi ve yeni deneyimler yaşaması için
fedakârlık yapan çok kıymetli insanlar gördüm.*

*Çocukların ilk kez karşılaştıkları kişilerle tanışmanın
ve ilk kez gördükleri etkinliklerin onları ne kadar da mutlu ettiğini gördüm.*

*Askerlik görevini yerine getirirken izin haklarının tümünü
projelere katılabilmek için kullanan gönüllüler gördüm.*

*Etkinlikler boyunca merakları ve sevinçleri yüzlerine yansıyan masum bakışlar gördüm.
Birkaç etkinlikten sonra bile*

*“Bizim öğretmenimiz siz olun bundan sonra” diyen
ve okullarından ayrıldığımızda hüüngür hüüngür ağlayıp bize sarılan
“Ne olur tekrar gelin” diyen çocuklar gördüm.*

Özenle, büyük titizlikle yazılıp çizilen onlarca sevgi ve özlem dolu mektuplar gördüm.
İlkyar'ın gerek okulda gerek okul dışında moral
ve motivasyon aşılama da büyük bir rol oynadığını gördüm.

Zor günlerde İlkyar'da tanıştığım birçok insanın
acıları hafifletmek için nasıl da hemen seferber olduklarını
ve içinde bulunduğumuz durumu yakından takip edip
sürekli ilgilenen gönüllüler gördüm.

Bir topluluk düşünün insanın içinde olmaktan büyük mutluluklar duyduğu
ve yeni bir güne daha büyük bir heyecanla 'Merhaba' demesine vesile olduğu,
Bir gönüllü düşünün 60'lı yaşlarında bile olsa projelere gitmek için can atan,
projelerde sıra masa sandalye taşımaya yardım eden,
memleketine projeye gidildiğinde ekibi evinde en iyi şekilde ağırlayan,
Bir mutfak ekibi düşünün projelere bazen gelemeseler de
hiçbir şeyin aksamaması için gece gündüz durmadan çalışan
ve koordinasyonun ne kadar da önemli bir yapı taşı olduğunu
bizlere hatırlatan,

Bir bilim insanı düşünün hayatını İlkyar' a adayan,
daha fazla çocuğun gülümsemesi için gecesini gündüze katan,
durmadan çaba harcayan ve bu çalışmayı çocuklar için bir borç bilen,
Bir anı düşünün gönüllülüğün henüz tadına varmış
ve bir proje dönüşü aldığı bir mektupla gözleri dolu dolu olan
ve mektubun sonunda bulunan

Allah'tan çiçek istedim bana kırları verdi,
Allah'tan su istedim bana denizleri verdi,
Allah'tan abi istedim bana seni verdi,
Allah'tan daha ne isteyebilirim ki,
satırlarını okuduğunda kendini çok şanslı sayan...

İlkyar'da biriktirdiğim anılarla, İlkyar vesilesiyle tanıştığım arkadaşlarla
yaşam bana kocaman bir hazine verdi
ve gün geçtikçe bu hazineye anılar eklemek yaşamı çok anlamlı kılıyor.
İyi ki böyle bir hazinem var
ve böylesi yüce bir hazineye sahip olmak yaşama dair büyük bir enerji veriyor.

Gönüllü olduğum süre zarfında olsun, şimdi olsun,
çocuklarla kurduğum diyalogun yeri bende hep ayrı olacak
ve yıllarca onlardan yeni şeyler öğrendiğim için kendimi hep şanslı hissedeceğim.

Ne mutlu ara ara beni eskilere götüren
ve yüzümde tebessümlere vesile olan yüzlerce mektubum var.

*Ne mutlu İlkyar sayesinde yolumun keşiştiği
birbirinden değerli arkadaşım, meslektaşlarım ve hocalarım var.*

*Ne mutlu zor zamanlarda da
çocuklar konusunda daha hassas davranıp yardımlarını
kitaplarla, oyun malzemeleriyle, zekâ oyunlarıyla,
imkânları ölçüsünde ihtiyacı olanlara sağladıkları burs olanaklarıyla
ve yaklaşan 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı için
çocuklara hediyeler ulaştırabilmenin hazırlığı içinde olan
sevgi dolu insanlara sahip harika bir vakıf var.*

*Destek olan,
zamanını,
enerjisini veren,
maddi olanakları ölçüsünde katkı sunan
ve gece gündüz durmadan çalışan çok kıymetli insanlar iyi ki varsınız.*

*Hepinizi çok seviyorum.
Selam, sevgi ve saygılarımı sunuyorum.*

Mehmet Bozoğlan

